

Balla Zsófia

EZ A VÁROS

A kert elsötétül az esőben.
Nincs ennél komorabb,
csak a havasokban
s a csatatereken.

Elszánt szórakozás falja a testeket,
elfogyasztja a kirendelt időt.
Csend ontja, mint a kályha,
az agyag hidegét.
A valóságot belepik
a vágyak és elképzelések.

Dühödt varjak Isten előtt
rekedt hangon dalolnak,
szelnek, tépnek.
Kinyúlt áldozatuk
vérvörös rongy, alkonyi ég.

Amíg csalódva, amíg élünk,
e kertben holnap
fellobbanunk-e még?

SZENTHÁROMSÁG

Hogy át voltam itatva vele!
A hármas osztat nekem triptichon.
Hetven éve *e jelben* fölseperték
családunk, meghalt majd minden rokon.

Azért ette bele magát eszembe,
képeken a fohász azért üt át:
hogy hagyjon szemtől szembe
fordulva
egyre az Egyre,
a végtelen sok Egyetlenre
emlékeztetni a hazát.

ÉRTÉKREND

Szép az, amit szépnek találnak.
Szép a kötött forma nekem.
A forma egy gúzsba köt a halállal.
Ép a májam, és szép volt a szemem.
Jó dolog nézni. S akiknek nincsen *képe* –
egyre többen köpnek a vers nyitott szemébe.